

-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT

-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT

-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT
-ENTRE TOTS HO
HEM DE FER TOT

ENTRE
TOTS
HO HEM
DE FER
TOT

Aquest segon full pretén de continuar la tasca d'informació iniciada amb el lema «LA NACIÓ 1.» del qual començarem el lliurament gratuït, a 80.000 exemplars, la Diada de Sant Joan al Camp Nou del F.C. Barcelona.

El repartiren 126 voluntaris, reunits entre els que havien respost a les nostres crides, bo i dirigint-se a AMICS DE JOAN BALLESTER i CANALS, Apartat 5.069 - Barcelona.

¿Podríeu afegir-vos al nostre esforç, demanant-nos més fulls i repartint-ne, així com oferint la vostra col·laboració en el que us fos possible?

Perquè hem d'evitar la ignorància, que és el nostre pitjor enemic. Cal que tothom vegi clar que després de cada ensorrada, som molts menys els qui sortim per a reconstruir. I que cada vegada recomencem de més avall.

RESPOSTES PRÀCTIQUES:

L'ESGLÉSIA DELS PAÏSOS CATALANS I EL FET NACIONAL 1

Admirant lo teu llenguatge/quasi ràbia m'ha agafat,
que em feia dir: malvinatge/qui parlar nos ha imposat/
que no és del nostre llinatge!...

Jo ja et dic, **no em vénen ganes/de tornar-me castellà/...**

— Dr. Jaume Balmes, prev. «*Obras Completas*», vol. 3. p. 297

El P. Claret va arribar a fer gairebé el vot de **no predicar a Catalunya en altra llengua que no fos la catalana.**

— *Declaració jurada del testimoni Mn. Miquel Girona, 19-III-1881.*

Ja que amb una paciència a penes concebible **sofrim fa tant de temps el jou d'ésser administrats, ensenyats i jutjats en castellà, la qual cosa ens perjudica greument**, siguem exigents almenys a ésser instruits en català (...)

— Mons. Josep Morgades, bisbe de Barcelona. *Carta Pastoral, 15-1-1900.*

En adreçar-me a V.E. en reclamació que s'ensenyi el catecisme en català, com fins ara, (...) parlo no ja com a ciutadà espanyol, protestant, com hi tindria dret, **contra les temptatives de desnaturalitzar els fills d'aquest país, pretenent que Catalunya deixi de ser catalana**, sinó com a doctor i mestre en l'Església catòlica...

— Mons. Josep Torras i Bages, bisbe de Vic.

Exposició al ministre d'Instrucció Pública, 27-XI-1902.

(Aquest document provocà la dimissió del ministre —comte de Romanones— i la revocació del seu decret del 23-XI-1902).

Que els nostres sacerdots continuïn predicant en català..., que ha marcat amb un segell inconfusible les característiques de la nostra raça... Que tothom s'apaivagui, doncs, i que tots els bons catalans diguin amb Nós: **Catalans som i serem!**

— Mons. Juli Carselade, bisbe de Perpinyà.

Semaine Religieuse, 16-III-1929.

S'ha repetit públicament pel Cap del Govern (Primo de Rivera) que bona part de la propaganda separatista es feia a l'església: a la trona i al confessionalari... S'han denunciat els nostres seminaris com a focus de separatisme... **Si la clerecia de Catalunya s'hagués lliurat a la política del Directori...** si hagués posat el catecisme i la predicació al servei del poder civil per tal de contribuir amb ells a l'obra anomenada espanyolitzadora, o descatalanitzadora, que duu entre mans, **aleshores la clerecia catalana fóra als ulls dels governants un model acabat de virtuts.**

— Mons. Justí Guitart, bisbe de La Seu i Copríncep d'Andorra.

Informe del 5-III-1929.

L'ambaixador espanyol Yanguas Messía li va dir (al cardenal Vidal i Barraquer) que el govern no permetia l'entrada del cardenal a Espanya, atesa la seva actuació... **considerada contrària a «la unitat nacional y a los propósitos que animan al gobierno nacional».**

— F. d'A. Vidal i Barraquer, arquebisbe de Tarragona.

Primat de les Espanyes.

Nota personal del 18-III-1939.

O s'ha de negar la categoria de persona moral a Catalunya, amb atributs de nacionalitat més acusats que en alguns països independents..., o cal reconèixer que **l'única actitud cristiana de l'Estat és el reconeixement lleial del dret de Catalunya a l'autodeterminació.**

— Dr. Carles Cardó, canonge de Barcelona.

La Nit Transparent, pàg. 128.

La llei natural ens inculca l'amor a la nostra pàtria, i la llei natural, com a emanada de Déu, ens mereix una obediència religiosa. **La nostra pàtria és víctima d'una evident injustícia** i és Déu qui ha dictat les lleis de la Justícia.

— Dr. Joan B. Manyà, canonge de Tortosa.

Als Pomells de Joventut, 1923.

Això és un fet d'experiència. **La fe i la llengua són agermanades per la voluntat de Déu en la nostra terra catalana**, i no es pot perjudicar l'una que no es perjudiqui l'altra. El qui es posa i obra contrari a aquest fet, sigui capellà o laic, es posa i obra malament davant de Déu i davant de la Pàtria.

— Mons. Juli Carselade, bisbe de Perpinyà.

Carta a la Lliga Espiritual de N.S. de Montserrat, 14-II-1911.

Entre les innumerables llengües del món, no podia ser una excepció (en l'ús litúrgic) la del nostre Poble, aquesta llengua a què ja en el llunyà segle XIV fou traduït el Cànon romà...; la llengua que fou compresa pels diversos pobles de l'Europa occidental en boca de sant Vicent Ferrer...; la llengua en què l'any 1478 fou editada la versió de la Bíblia per Bonifaci Ferrer...; la llengua en què es canta l'esplèndid i singular Misteri d'Elx; **llengua que compta amb una notable i copiosa literatura religiosa impresa en els segles XV i XVI.**

— Mons. Josep M. García Lahiguera, arquebisbe de València.

— Mons. Pau Barrachina, bisbe d'Oriola-Alacant.

— Mons. Josep M. Cases, bisbe de Sogorb-Castelló.

— Mons. Jesús Pla, bisbe auxiliar de València.

— Mons. Josep Gea, bisbe auxiliar de València.

9-X-1974

Volem fer-vos present el nostre desig que tots nosaltres, cristians de Mallorca, Menorca i Eivissa, **assumim conscientment la nostra responsabilitat —com a membres al mateix temps de l'Església i del nostre poble— d'apreciar, promoure i difondre l'ús de la nostra llengua.**

— Mons. Teodor Úbeda, bisbe de Mallorca i adm. ap. d'Eivissa.

— Mons. Miquel Moncadas, bisbe de Menorca. 10-VI-1975.

Catalunya... és conscient de la seva forta personalitat, principalment pel que fa al seu idioma i a la seva cultura. Cal, per tant, que la llengua catalana tingui l'accés que li correspon a l'ensenyament i als mitjans moderns de comunicació social... Com a bisbes, no els podem pas oferir fórmules tècniques; però no deixem d'exhortar-los que, en consciència, assumeixin llurs pròpies responsabilitats.

— *Nota colectiva dels bisbes de Catalunya 16-IV-1975*

Si la Pau dels Pirineus (1659) hagués estat la Pau de l'Ebre avui jurídicament seríem francesos, però, si no ens haguéssim deixat assimilar totalment per França, seríem encara catalans. Per a nosaltres Catalunya és la tesi, Espanya una hipòtesi, i no pas l'única.

— Mn. Josep Armengou.

Justificació de Catalunya, pàg. 179.

Amics de Joan Ballester i Canals

Delegació d'Òmnium Cultural

Apartat de Correus 5069-Barcelona

Carrer Montcada 20-Barcelona

BUTLLETA D'ADHESIÓ

Nom i cognoms Telèfon
Domicili Ciutat

Subscriu una col·laboració semestral ordinària de pessetes
5.000 () 3.000 () 2.000 () 1.000 () 500 ()
(Feu una creu on correspongui).

Presenteu al cobrament a càrrec del compte de
..... Agència núm.

Professió (per si podeu ajudar)

Disposeu de temps lliure per a col·laborar?

Data: Signatura

..... a de de 198

Sr. Director

Banc/Caixa

Agència

Senyor:

Prego: a aquest/a Banc/Caixa

Suc./Agència

que fins a nou avís pagui i carregui
al meu Cte. Ct. núm.
a la meua llibreta núm.

els rebuts que semestralment li presentarà «Amics de Joan Ballester i Canals»
(Delegació d'Òmnium Cultural), amb les següents dades:

Nom titular dels rebuts

Nom titular del Cte. Ct. o Llibreta

Signatura del titular del compte:

Amics de
Joan Ballester
i Canals
DE SALSES A GUARDAMAR
DE FRAGA FINS A MAÓ

Apartat de correus, 5069. Barcelona

— UN MOMENT!!

Les posicions nacionals catalanes quan són íntegres i no van acompanyades de polítiques de partit, acostumen a bandejar-se amb qualificacions d'exageració, de rauxa o bé de falta de realisme.

«Amics de Joan Ballester i Canals», crida tots aquells que creguin que cal donar al poble objectius condicionats només pel sentit nacional. Sense que les actuacions que es proposin puguin ser mai ex-cloents, per principi, dels partits i, menys encara, de cap dels governs presents o futurs dels tres Estats Autònoms dels Països Catalans.

Ens dedicarem sempre a defensar els drets naturals de la nostra nació en tota la seva àrea lingüística. Establirem el principi de màxima col·laboració amb tothom, intentant d'actuar per afirmacions positives i defugint, tant com es pugui, tota crítica a actituds que, malgrat que siguin o que semblin parcials, vagin en el camí de reivindicar tots els drets abolits pel Decret de Nova Planta.

Proposarem accions patriòtiques, populars i essencialment participatives a l'abast de tothom.

Un prec insistent: **Voldríem fer grans tiratges gratuïts d'aquests fulls** perquè poguéssiu donar-los a tanta gent sovint de bona voluntat, però que per manca d'informació no se sent prou arrenglerada entre els nostres.

Tanmateix, la continuïtat gratuïta té uns costos elevats, i de les adhesions que rebem en dependran els altres fulls, totalment plens per la secció *Respostes Pràctiques*, i dedicats a l'*Economia dels Països Catalans*, l'*Església de Catalunya i el fet nacional (publicat)*, l'*nostre idioma*, l'*federalisme en els Estats moderns*,... etc.

Ajudeu-nos a fer-los possibles demanant informació a l'Apartat 5.069, de Barcelona i/o trametent els vostres ajuts econòmics al compte nº 373. Amics de Joan Ballester i Canals, Bankunió, agència Rambles, Barcelona (2).

El Consell directiu: Joan Triadú, president. — Josep M. Espinàs, sots-president. — Ermengol Passola, secretari. — Joan García Codina, tresorer. — Joan Barrera, Jordi Fortuny i Miquel Ponseti, vocals. *Delegació d'Òmnium Cultural, Palau Dalmasas, carrer de Montcada nº 20. Barcelona (3).*

La tossuderia de les dretes espanyoles (...) perilla d'ésser funestíssima per a Espanya. S'esgarrifen d'una paraula en el fons inofensiva: nació catalana. Afer-rats a una idea de l'Espanya tradicional (**una tradició que no compta gaire més de dos segles**)... creuen que tota afirmació del fet d'una nació catalana equival a una afirmació de separatisme.

—Dr. Carles Cardó, canonge de Barcelona. *La Paraula Cristiana*, març 1936

«Catalunya és una nació entre les nacionalitats espanyoles... **Nosaltres som espanyols, no castellans**» (Dom Aureli M. Escarré. Abat de Montserrat. *«Le Monde»* 14 novembre 1963)

Per a nosaltres l'Església té un país ben concret. És l'Església de Catalunya. I això des de sempre.

—Mons. Josep Pont i Gol, arquebisbe de Tarragona, **Primat de les Espanyes**. *Conferència a Mollerussa*, 21-IV-1975

Ens havíem acostumat, en temps de Franco, a esperar de l'Església una sèrie de serveis que normalment no li pertocarien, però que dèiem que exercia com a **suplències**... Però després del 23-F, en ple règim d'harmonitzacions, l'**Església catalana s'ha de plantejar de nou el deure de certes suplències**. La primera serà defensar, d'acord amb la doctrina de Joan Pau II a la UNESCO, la nacionalitat catalana i el seu dret a allò que el Papa anomenava **sobirania fonamental**.

—Dom. Hilari Raguier, monjo de Montserrat
«Avui», 22-IV-1981

Jo demanaria als qui, des de fora de Catalunya, reflexionen sobre el problema català, que paressin atenció a aquestes dues realitats objectives: primera, que certament **no seriem una nació si estiguéssim disposats a acceptar que els nostres veïns defineixin si ho som o no ho som**; segona, que donant-se a Catalunya els elements que comunament es consideren constitutius d'una nacionalitat (territori, llengua, història, cultura i, sobretot, **consciència i voluntat de continuar-ho essent**), no es pot demanar ni al poble ni a l'Església de Catalunya que ho considerin una simple qüestió administrativa o política.

— Dom Hilari Raguier, monjo de Montserrat

La Iglesia y el proceso autonómico en Cataluña
Misión abierta (revista de Madrid), vol. 74, nº 3. Juny 1981.

La festa de l'11 de Setembre no és una festa qualsevol, és la nostra festa nacional per excel·lència, la que ens ajuda a ser i a sentir-nos catalans. Sense vergonyes, sense covardies, sense complexos. Però també sense revenges, sense xovinismes, sense tancaments. Simplement, som catalans, i ho celebrem amb joia i llibertat. Hi tenim tot el dret, com Joan Pau II reconeixia no fa gaire davant de la UNESCO. Lluitem i lluitarem per mantenir i créixer la nostra pròpia identitat..., **desvetllar en molts dels nostres compatriotes la consciència adormida de la pròpia personalitat com a poble**, valor anterior i molt superior a tants i tants d'altres que se'ns imposen i a les sempre aleatòries conveniències polítiques.

— *Editorial del Full Diocesà de Tarragona-Vic-Solsona*, 7-IX-1980.